

Sygn. akt I C 2876/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **B. B.**

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do kwoty 100,00 (sto) złotych;
2. zasądza od B. B. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.742,51 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści dwa 51/100) złote
z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza od B. B. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.247,00 (jeden tysiąc dwieście czterdzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 2 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2876/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 września 2016 roku skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie A. Polska z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od B. B. kwoty 1.842,51 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniesiono o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 900 złotych. Powód podniósł, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwanego z powodem w dniu 17 maja 2016 roku.

[pозew wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2 – 6]

Dnia 5 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

[postanowienie – k. 7]

Po przekazaniu sprawy powód pismem z dnia 16 stycznia 2017 roku poparł żądanie pozwu, precyzując, iż domaga się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie.

[pismo – k. 10]

Na terminie rozprawy w dniu 5 lipca 2017 pozwany uznał powództwo, ale wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu. Podniósł, iż w czerwcu br. zapłacił powodowi na poczet dochodzonej należności 100 złotych.

[protokół rozprawy – k. 42]

W dniu 18 lipca 2017 roku wpłynęło pismo procesowe powoda, w którym przyznał, iż po dacie wytoczenia powództwa pozwany dokonał na jego rzecz wpłaty w wysokości 100 złotych. Wobec tego powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 100 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 1.742,51 złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi i kosztami procesu w pełnej wysokości.

[pismo procesowe powoda – k. 43-44]

Na ostatnim terminie rozprawy pozwany uznał powództwo. Wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu.

[protokół rozprawy – k. 48]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2016 roku B. B. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymał od pożyczkodawcy kwotę w wysokości 1.200 złotych. Całkowita kwota do spłaty z tytułu tejże umowy obciążająca pozwanego wyniosła 1.735,29 złotych i składała się obok kapitału pożyczki z jednorazowej opłaty przygotowawczej w kwocie 390 złotych, opłaty administracyjnej płatnej miesięcznie w kwocie 15 złotych oraz odsetek w łącznej wysokości 40,29 złotych. Pożyczka miała być spłacana w 7 ratach miesięcznych, płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca, począwszy od czerwca 2016 roku. W przypadku opóźnienia klienta w spłacie rat pożyczki pożyczkodawca był uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych, których koszt każdorazowo ponosi klient w następującej kolejności: koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu - 25 złotych, koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty - 49 złotych, koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty - 49 złotych oraz koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego - 49 złotych. Pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę z przyczyn leżących po stronie klienta z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia klienta ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy przekraczającego 60 dni. Dla skuteczności wypowiedzenia wymagane było doręczenie klientowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej. W przypadku rozwiązania umowy na skutek wypowiedzenia złożonego przez pożyczkodawcę z dniem rozwiązania umowy wszelkie należności przysługujące pożyczkodawcy od klienta stają się natychmiast wymagalne.

[bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia umowy – k. 20-26, uwierzytelniona kserokopia harmonogramu spłaty rat – k. 27]

Powód wystosował do pozwanego monit z 26 czerwca 2016 roku, wezwanie do zapłaty z 18 lipca 2016 roku i ostatecznie wezwanie do zapłaty z dnia 3 sierpnia 2016 roku. Nadto nadał do niego wypowiedzenie umowy z ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 19 sierpnia 2016 roku.

[bezsporne, a nadto uwierzytelnione kserokopie wezwań do zapłaty, monitu i oświadczenia o wypowiedzeniu umowy – k. 28-31, dowód nadania wypowiedzenia umowy – k. 32]

W czerwcu 2017 roku B. B. zapłacił na rzecz (...) S.A.

w W. z tytułu powyższej należności 100 złotych.

[bezsporne, a nadto przesłuchanie pozwanego – k. 42 w zw. z wyjaśnieniami informacyjnym – k. 41]

B. B. ma 36 lat. W gospodarstwie domowym pozostaje z żoną i dwójką dzieci. Pozwany utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 1.500 złotych oraz renty w wysokości 820 złotych. Żona powoda pobiera świadczenia z programu „Rodzina 500+” oraz z opieki społecznej. Stałe koszty ich utrzymania wynoszą 1.200 złotych. Pozwany ma jeszcze inne zobowiązania w łącznej wysokości około 60.000 złotych.

[przesłuchanie pozwanego – k. 42]

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W toku niniejszego procesu powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 100 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia z uwagi na wpłatę dokonaną przez pozwanego po wytoczeniu powództwa.

Sąd uznając cofnięcie powództwa za dopuszczalne w rozumieniu art. 203 § 1 i § 4 k.p.c., na podstawie art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 100 złotych.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało uwzględnieniu.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 720 § 2 k. c. (w brzmieniu sprzed 8 września 2016 roku) umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Zgodnie z przepisem art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjnym pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. M. Jędrzejewska, [w:] T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 467). Skutkiem uznania powództwa jest bowiem pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem i wydanie wyroku uwzględniającego powództwa w zakresie objętym jego uznaniem (por. M. Jędrzejewska, [w:] T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 469).

W niniejszej sprawie pozwany uznał żądanie pozwu (za wyjątkiem żądania zasądzenia kosztów procesu) i przyznał, że zawarł umowę pożyczki z powodem i otrzymał kwotę objętą wskazaną umową, a przy tym jego zadłużenie z tego tytułu wynosi kwotę dochodzoną ostatecznie w tym procesie. Natomiast powód załączył do pozwu poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy pożyczki, z której wynika dochodzone roszczenie, czym udowodnił istnienie zobowiązania strony pozwanej. Pozwany nie kwestionował zarówno faktu zawarcia umowy pożyczki, jak również wysokości należności pozostałej do spłaty.

W konsekwencji, Sąd obowiązany był wydać wyrok uwzględniający powództwo w podtrzymanej przez powoda wysokości, tj. co do kwoty 1.742,51 złote.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu zgodnie z żądaniem powoda.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., zasądzając na rzecz powoda od pozwanego kwotę 1.247 złotych, na którą składa się 1.200 złotych pełnomocnika powoda, będącego radcą prawnym (§ 2 pkt 3

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 poz. 1804 z zm.), 30 złotych opłaty sądowej od pozwu oraz 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd uznał pozwanego za przegrywającego proces w całości, ponieważ część należności spłacił dopiero w toku niniejszego procesu. Sąd nie stwierdził przy tym podstaw do zastosowania przepisu art. 102 k.p.c., o co wnosił pozwany.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. Mając powyższe na względzie, Sąd nadał wyrokowi w pkt 2 rygor natychmiastowej wykonalności.